

Aşk-ı Rana

GÜNEY UTKUN

Anne ve Babama saygılarımla...

Hayatta Bazı Anlar Vardır:

“Yaşayınca Değil, Okuyunca Mutlu Olur İnsan.”

Kitap çalışmam boyunca bilgisi ve tecrübesiyle önemli desteklerini gördüğüm Hüseyin Movit Bey'e, Mehmet Kamil Berse Bey'e şükranlarımı sunuyorum. Özellikle kitabın her aşamasında beni yüreklendiren, engin tecrübesiyle yönlendiren, her manada desteğini gördüğüm Mahmut Bıyıklı Ağabey'e teşekkürü borç bilirim. Yazı serüvenimin sancılı dönemini paylaştığım, güzel ve anlamlı fikirleriyle yolumu aydınlatan değerli büyüklerim, Avukat Efkan Erkan ve Doktor Mehtap Saraçoğlu'nu özellikle anmak isterim. Ayrıca değerli vakitlerini bu kitap için ayıran kıymetli dostlarım Şair Cuma Yüksel'e, Muharrem Kazancık'a, Orhan Kaygusuz'a, Ceylan Utkun'a, Oktay Yasar'a, Aynur Kasal'a, Burhan ve Serkan Çiftçi'ye kelimeler dolusu sevgilerimi sunuyorum.

Aşkı hiç yaşamayan söyle insan olur mu?
Şükür diyen her dilde Hakka isyan olur mu?
Kalem aşkla konuşsa dilde nisyan olur mu?
Lâl olup geçmeliyiz o mukaddes kapıdan
Almalı muhabbeti o mübarek yapıdan

Demlensin ki yürekler şiir gibi mısrada
Okusun hep bülbüller her seherde duada
Kavlimiz bir yazılsın tek olalım ukbada
Uzattım ellerimi kördüğüm olsun diye
Neden mahzun olayım işte budur hediye

Hayat acı öğüten kocaman bir değirmen
Aşk ile yücelirsek hemen biter merdiven
Yar tutmalı elinden yalnızlığı bilmeden
Artık sonsuza kadar bırakmadan sevmeli
Tüm dünya gerçek aşk işte budur demeli
Allah'a giden yollar her maşuğun emeli

“Aşkla Dokun Hayata”

Şairin “Her ne var ise âlemde, aşk imiş.” dediği gibi ...

Kitap sayfalarından taşıyıp da hayatın en güzel anlarına yayılan sevgiyi, saygıyı ve aşkı paylaşıyoruz ...

Anne, baba, çocuk, kardeş, arkadaş, dost, eş, sevgili ...

Yeryüzünde paylaşıldıkça çoğalan en büyük güzelliştir sevmek ve sizler de paylaşın ki çoğalsın, insanlığa ait bu güzel emek ...

Biz, sizlere aşkı anlatıyoruz. Siz de sevdiklerinize aşkı anlatın ve aşkla dokunun hayata!

Birinci Bölüm

*“Kanlı Bir Savaş, Bembeyaz Bir Şehir,
Şairimsi Yeşil Gözler...”*

3 Ocak 1991

Soğuk bir kış sabahıydı. Dün geceden yağmaya başlayan kar her tarafı beyaza bürümüş, şehrin birçok caddesi ulaşımına kapanarak hayat durma noktasına gelmişti. Masumiyetin ve saflığın simgesi olan kar aralıksız yağıyor, yağdıkça da yeryüzünü tıpkı bir dantel gibi işleyerek doğaya meydan okuyordu. Sabahın ilk saatleri olmasına rağmen hava oldukça karanlık ve mattı. Esen soğuk rüzgâra, yeryüzüne inen kar tanecikleri eşlik ederken, zaman zaman elektrikler kesiliyor, şehirdeki hayat durma noktasına geliyor, ayazın vurduğu tanyeri yeni bir güne işaret ediyordu. İstanbul'da martılar ne zaman sahildeki kıyılarda toplanır, iskeleye yanaşan vapurların etrafında daireler çizerlerse, işte o vakit kara kış kendini gösteriyor, uzun günler kısalarak yerini karanlık gecelere bırakıyordu.

Kış mevsiminin kendini içten içe hissettirdiği bugünlerde Fatih Camii'nin arka tarafında tutmuş olduğu üç odalı evinden dışarıya bakan genç şair, bir yandan buğulanan camın orta kısmını koluyla silip, küçük bir yuvarlak açarak yeryüzüne süzülen kar taneciklerini izliyor; diğer yandan elindeki ekmek parçalarını camın kenarına koyup, pencere kenarına sıralanan ufacık kuşların karnını doyuruyordu. Karların üzerinde sekerek gezinen kuşların bırakmış olduğu küçücük

ayak izleri, elektrik tellerini kaplayan buz tanecikleri, kalın kalın giysiler, evlerin bacalarından çıkan siyah duman kütleleri ve yerde biriken kar örtüsü... tüm bunlar, bu yılki kış mevsiminin ne kadar çetin geçeceğini göstergesiydi.

Elinde küçük küçük ufaltıp biriktirmiş olduğu ekme parçacıklarını camın kenarına koyup, açmış olduğu pencereyi kapayan Kuzey, uyku sersemliğinin vermiş olduğu mahmur gözlerle aynaya baktı. Bir ay boyunca hiç kesmediği sakalı ve ensesine kadar inen saçlarıyla dışarıdan bakınca kesinlikle bir polis memuruna benzemiyordu. Nitekim olması gereken de buydu. Genç şair yıl boyunca emniyet teşkilatında sürekli sivil polis olarak görev almış, halkın arasına karışmış, çoğu zaman zor da olsa kendi hüviyetini gizleyip, elinden geldiğince insanlara yardımcı olmaya çalışmıştı. Hatta gencecik yaşına nazaran bu konuda oldukça fedakâr sayılırdı. Söz konusu mesleği olunca ince eleyip sık dokuyor, uğraşüyor, didiniyor, hak ve insanlık adına elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Fakat her ne kadar didinip, görevini fedakârca yapmaya çalışsa da bir başına yaşadığı bu küçük şirin evde dönem dönem sıkıntılar yaşıyor, üzülüyor, hatta çoğu zaman İstanbul'un yorucu yaşam şartlarına ayak uyduramayıp koca şehirde kendini yalnız hissediyordu.

Az sonra yere sermiş olduğu yatağını toplayıp, yorganını katlayınca üşüdüğünü hissetti. Nemlenen duvarlardan içeriye sinen soğuk rüzgâr iliklerine kadar işleyince, nefes almakta güçlük çekiyor, boğulmaya öksürüyor, rahatlamak için kat kat giyinip sıcak bir şeyler içince de "İyiyim iyi." diyerek geçiştirmeye çalışıyordu. Fakat son birkaç aydır, artık iyiden iyiye bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Elindeki mendile sümkürüp, boğazına düğümlenen balgamı sökünce hasta olduğunu hissediyor, kalınlaşan sesine inat, havayı

burnundan soluyup kendince: “Çok hasta olabilirim.” diye söyleniyordu.

Üşüdüğünü hissedince, birkaç ağır aksak adımın ardından odanın ortasına kurmuş olduğu odun sobasının üzerinde yer alan mandalina ve portakal kabuklarını kaldırıp, kovayı değiştirerek, en alt kata kömürlüğe indi. Üç-dört tane kalınca odun, bir poşet kömür ve sobayı tutuşturmak için bir-iki parça bir şey bulunca, üst kata çıkmak için kömürlükten ayrılıyordu ki kendisine her gün düzenli olarak gönderilen, kapı aralığına sıkıştırılmış nemli gazeteyi gördü. Soğuktan üşüyen bacaklarıyla merdivenleri ağır ağır çıkıp sobayı yakınca meraklı gözlerle gazeteyi incelemeye başladı.

- NATO’dan şartlı karar: “Çevik kuvvet geliyor.” NATO Savunma Planlama Komitesi, Türk-İrak sınırına çevik kuvvet gönderilmesini kabul etti. Çevik kuvvet, Saddam Hüseyin’den Türkiye’ye bir saldırı olursa harekete geçecek. Yoğun askerî hazırlığın bir başka nedeni daha var. Türkiye’nin aldığı savaş hazırlıklarının bir amacının da Irak’ın toprak bütünlüğünün zedelenmesi olasılığına karşı önlem olduğu belirtiliyor.
- İran’ın manevra hazırlığı: “3. cephe” diye yorumlanıyor. Beyaz Saray’da Savaş Konseyi Dış Haberler Servisi, Kuveyt’i terk etmesi için BM Güvenlik Birinci Konseyi’nin Irak’a tanıdığı sürenin bitimine 13 gün kala uyarıda bulundu.
- Saddam, cephede Kuveyt’in Irak birliklerini, 2 Ağustos işgalinden bu yana, yılbaşı günü, üçüncü kez denetledi.

- “Ecevit Amman yolcusu”: DSP Genel Başkanı, Amman’da Körfez krizine ilişkin yuvarlak masa toplantısına katılacak.
- “Plastik ambalajlar üretime dönmeli”: İstanbul Ticaret Odası çevreyi kirleten plastik ambalajlarla ilgili bir rapor hazırladı. Raporda, plastik atıkları toplama projeleri ve yeniden üretim tesisleri gündeme geldi.
- “Cansever’ in toplu şiirleri yayımlandı.”: Edip Cansever’in bütün şiirleri iki ciltlik kitap hâlinde yeniden basıldı.
- “Doğu’da tarihe onarım”: Doğu Anadolu’da tarihî eserlerin onarımı için 1990’da yarım milyar lira harcandı. Erzurum Çifte Minareli Camii, Bayburt Kalesi ile Kars’taki 13 tarihî hamam ve caminin onarımını bitti.
- “Rocky bu kez çalıştırıcı”: Rocky 5, üç yıllık bir aradan sonra Avrupa sinemalarında vizyona girdi, üç dalda ödül alan film yakında Türkiye’de de gösterilecek.
- “Hiddink pazar günü İstanbul’da.”: Fenerbahçe Teknik Direktörü Hiddink, yaptığı konuşmada pazar günü İstanbul’a geleceğini söyledi.
- “Gascoineligne’ye kırmızı kart”: İngiliz futbolunun büyük yıldızı Tottenham, M. United maçının 66. dakikasında hakeme itiraz edince kırmızı kart görerek oyundan atıldı.
- “Beşiktaş’tan Engin’e baskı”: Beşiktaş Yönetim Kurulu, dün akşam yaptığı toplantıda “Millî takıma

gitmem.” diyen kaleci Engin’e, Adana kampına katılması için uyarı verdi.

3 Ocak 1991 tarihli gazete başlıklarına bakılırsa ortalık buram buram savaş kokuyordu. Körfez Savaşı tüm hızıyla devam ediyor, 2 Ağustos 1990’da Irak’ın Kuveyt’i işgal etmesiyle başlayan kriz, ABD öncülüğünde kurulan; Birleşik Krallık, Fransa, Suudi Arabistan, Suriye, Mısır gibi 28 devletin oluşturduğu askerî koalisyonuyla uluslararası çatışma hâlini alıyordu. Bu dönemde yaşanan Irak’ın Kuveyt’i işgali genellikle Saddam Hüseyin’in sert politikalarına bağlanmış, tarihsel bir sorun olarak ise 1932 ve 1961’de gündeme gelmişti. Hatta Irak yönetimi, Temmuz 1961’de burayı ilhak ettiğini açıklamış fakat İngiltere’nin karşı koymasıyla bu karardan vazgeçmek zorunda kalmıştı.

İran-İrak Savaşı’nın 1988’de sona ermesinin ardından Saddam rejimi, Kuveyt’in kendisine ait petrolü çaldığını, üretimi yüksek tutarak petrol fiyatlarının düşmesine neden olduğunu, bu durumun ise Irak’ı zarara uğrattığını ileri sürerek, bu ülkeden kendisine ait 50-80 milyar ABD doları civarındaki borcun silinmesini istemişti. Bu konuda yapılan görüşmelerden sonuç alınamayınca, Irak 2 Ağustos 1990’da Kuveyt’i işgal ettiğini açıklamıştı. Fakat açıkça belirtilmesi de Irak lideri Saddam Hüseyin’in Kuveyt’e karşı giriştiği saldırı ve işgal hareketinin tek hedefi bu ülkenin zengin petrol yataklarını ele geçirip, yine zengin bir bütçeyle dünya ekonomisinde söz sahibi olmaktı.

Hedefleri büyük tutan Saddam Hüseyin yönetimi, tüm uluslararası çağrılara rağmen ısrarlı bir tutumla Kuveyt’teki askerî güçlerini geri çekmeyi reddetmiş, 28 Ağustos 1990’da Kuveyt’i Irak’ın 19. ili olarak ilhak ettiğini açıklayıp, niyetini

tüm dünyaya duyurmuştu. Böylece Kuveyt'i işgal eden Irak yönetimi, eğer başarılı olursa dünya petrol rezervlerinin yüzde 20'sini ele geçirecek, güçlü dünya devlerinin dikkatini çekip, derken zamanla globalleşen dünya siyasetinde söz sahibi olacaktı. Irak yönetiminin bu ağır ithamlarına kulak veren Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, 3 Ağustos 1991'de Irak'a Kuveyt'ten çekilmesi konusunda çağrıda bulunmuş, 6 Ağustos'ta ise uluslararası düzeyde Irak'la ticareti yasaklayan bir karar almıştı.

Kuweyt'in işgalinin ardından Saddam Hüseyin yönetimiindeki Irak, bu kez Suudi Arabistan için potansiyel bir tehdit oluşturmaya başladı. Irak'ın Suudi Arabistan'a da girmesi, dünya petrol rezervlerinin yarıya yakınının bu ülkenin eline geçmesi anlamına geliyordu ki bu durum büyük devletlerin işine asla gelmeyecekti. Bunun üzerine, ABD ile Batı Avrupa'daki NATO Müttefikleri olası bir saldırıyı caydırmak üzere hemen Suudi Arabistan'a asker sevk etmeye başladı. Ayrıca Mısır ve öteki Arap ülkeleri de Irak karşıtı koalisyona katıldı ve bölgeye kuvvet göndererek askerî yığınağa katkıda bulundu.

Ocak ayının ilk haftasına girerken, ortalık buram buram savaş kokuyordu. Anadolu'da yaşayan insanlar, televizyonda gördükleri kadarıyla savaşı enselerinde hiss ediyor, korkuyor, Orta Doğu'nun içine düştüğü trajik duruma şahitlik ediyorlardı. Hâl böyle olunca, yüreğini korku bürüyüp ne yapacağını şaşırarak halk, kendi arasında söz birliği yapıp:

– Savaş ha çıktı ha çıkacak! diyordu.

Korkulu bekleyişin sürdüğü bugünlerde herkes elinden geldiğince gündemi takip ediyor, gazete okuyor, mahalle kahvehaneleri ve meydanlar, televizyondaki haberleri izlemeye gelen

insanlarla dolup taşıyordu. Savaş çıkmazsa herkes hâlimden memnun olacaktı. En azından elle tutulur, pek de büyük bir sıkıntı yoktu. İkinci bir ihtimal: Ya savaş çıkarsa? O zaman ne olacaktı? Hem televizyondaki devlet büyükleri, siyasetçiler, bürokratlar pek de iyi şeyler söylemiyordu. Konu savaş olunca; geçmişte çok büyük savaşlar görmüş, büyük acılar çekmiş, bu tip konulardan oldukça muzdarip olan bir milletin afetten tedirgin olması gayet normal karşılanmalıydı.

Gazete başlıklarını okuyan genç şair, sobanın hemen yanı başında bulunan mindere oturup, sırtını kırlente yaslayarak sobadan çıkan çatır çutur seslerini dinlemeye başladı. Yandıkça erimeye başlayan kömürün sert kokusu boğazında düğümленirken ciğerlerinde yanma hissediyor, buna rağmen üşümek için de olsa istifini bozmadan ısınmaya devam ediyordu. Kış mevsimi fena bastırmış soğuk iliklerine kadar işlediğinden, donacak gibi olmuştu. Ciğerlerindeki hastalık nüksedince odada bir süre boğuk boğuk öksürük sesi yankılandı. Tahta pencereyi bölen soğuk rüzgâr, hem kulağında uğulduyor hem de onu çok fena üşütüyordu. Hırçın ve acımasız soğuğa karşı direnen elleri ve ayakları tir tir titremeye başlamıştı. Daha fazla dayanamayınca oturduğu yerden doğrulup perdeyi kornişin son düğmesine kadar çekti. Kararlı duruşu gözlerinden okunuyordu, belki de kış boyunca açlıktan camın kenarına sıralanan ufacık kuşlar da olmasa asla pencereye yaklaşmayacaktı.

Soğuktan kızaran burnunu çekince burnu dudaklarını ıslatıyor, cebindeki ipeksi mendille morarmaya yüz tutmuş dudaklarını iyice silip sümürüyordu. Hissediyordu, sabah sabah uyku sersemliği kâbus gibi çökmüştü tenine. Sobanın kapağından sızan alev gözlerinde parlıyor, alevin parlaklığıyla tavana akseden gölgesi yalnızlığa davetiye çıkarıyordu.